

Caceres a Morens

Com a l'anar-nos-en cap a dinar el guia ens havia mostrat envers el Pic de la Dona un gros isard que es passejava per les clapisses i pastures de mitja muntanya, ens dirigim cap allí, mentres en Girardot prefereix quedar-se pels volts del xalet per treure fotografies.

Sortim carregats amb totes les escopetes, i a l'esser a les clapisses del naixement del Ter, els guies es posen a vigilar, observant que a mitja costa del Pic de Bastiments hi ha un isard. Mirat amb els binocles, se'n veu augmentar el

nombre: a dos, a tres, a quatre, a sis, a una veritable ramada; els quals, tips de pasturar, s'entretenen jugant, saltant, pujant i baixant; els observem llurs moviments passant-nos els binocles de mà en mà, bo i amagats darrere unes roques, parlant baix, perquè, malgrat la distància, el vent, encara que fluixet, no traslladés el soroll de les nostres veus a orelles de les bestioles.

Seguint la direcció que ens aconsella el guia, decidim voltar-los, per a sorprendre'ls i poder tirar-los-hi amb més seguretat. El guia capellà, en Joan i jo ens dirigim a la dreta, cap al cantó del Pic de la Dona; el guia Miquel i en Josep se'n van cap al Coll de la Marrana, per a encerclar-los al mateix temps i privar-los que puguin escapar-se. Prèviament havíem instruït un mosso que quan ens vegés als llocs de parada, ell, pel cantó de baix, o sigui per l'indret de sobre mateix d'Ulldeter, es dirigís de dret envers els isards i, amb un dispar a l'aire, els fes córrer; puix, indubtablement, a l'escapar-se, passarien per algun dels llocs de parada ocupats per nosaltres. Com que el matí havia sigut fred i fatigós, per a resarcir-nos-en havíem fet un bon dinar; i ara, per a rescabalar-nos del temps perdut, estàvem freturosos de guanyar-lo. Succeint que la marxa que emprenguérem per anar a les parades convingudes fou tan ràpida, passant per terrenys espadats, amb pujada molt dreta, que esbufegàvem de valent i ens mancava l'alè; afegint-hi dues cartutxeres que dúiem fermades a la cintura, que acabaven de privar-nos encara més d'emetre la renovació d'aire, amb l'additament de dues escopetes (la de perdigons i el rifle) i el dinar que encara estava en plena digestió; fent tot plegat d'aquell tros de camí un veritable calvari. Calia no arribar tard a la parada, puix tots devíem formar al mateix temps o, del contrari, podia resultar l'esforç en va; penyals, prats, clapisses, més turons, més rocam... al fi arribem a la primera parada i observem que els companys de l'altra banda anaven ocupant també el seu lloc. Ajupits, per no ésser vistos, mirem si els isards s'havien mogut: ens convencem que hi eren encara. Un de nosaltres se situa en una mena de collet que era la primera parada, i l'altre s'enfila més amunt, i el guia va més amunt que tots; els del cantó del Coll de la Marrana eren ja als seus llocs, però el mosso que es trobava a la planúria va començar massa aviat a empaitar-los, puix tiraren més amunt, del Pic de Bastiments, lo que obligà al nostre guia capellà a remuntar-se, pujant, sempre amagat de la vista de la ramada, per un lloc tan dret que, mirat a distància, semblava impossible que fos transitable per l'home. De tant en tant treia el cap, ajupit entre les roques, per observar els isards que, segurs de trobar-se lluny de les

persones que veien, restaven confiats sense moure's. El guia pujà més amunt, i al trobar-se vora el cim del Pic de Bastiments, girà cap a l'esquerra, passant bon xic dessorre on eren els isards. El cor ens feia trip-trap, puix el moment era solemne, ja que, forçosament, els sorprendria per dalt i els podria tirar com voldria. «—El sentiran abans d'arribar-hi?» «—Es dispersaran?» «—Els sorprendrà i en tombarà un?» A cada moment anava acostant-s'hi més, i els animalets, confiats, reposant, no es movien; ens semblava que anava a tirar però veiem que recula, volta, i baixa per altre cantó. Deu cercar lloc millor o més proper. «—Li fugiran!», pensàvem, quan a l'últim els surt per damunt d'unes penyes netes i pelades de vegetació, com net era el lloc on hi havia els isards, i net tot aquell voltant, puix tot aquell indret era un extens rocam. Un moment de pausa, es col·loca entremig d'unes grans roques i sentim... pam!... Tot seguit la família es posa en moviment; la qual, quan reposava, es veia amb dificultat (puix es confonia son color roig amb el de les roques), però ara se'n veuen, d'isards! Arrenquen a córrer cap avall... no vénen pas cap a nostres parades, potser perquè ens hauran vist; i es dirigeixen vers les planúries d'Ulldeter. Malgrat la distància els engego algun dispar, que no cau lluny d'ells; el mosso fa el mateix i la ramada es dispersa, anant la colla més nombrosa en direcció al Gra de Fajol, pel pas de la pujada del Coll de la Marrana. En Girardot es trobava precisament per aquells indrets amb la màquina de retratar, i al veure'ls que prenien la direcció cap en ell es posa a picar de mans, cridant i fent voleiar un mocador per veure si aconseguia desviar-los i fer-los girar cap a nosaltres, puix ell no portava escopeta per poder-los-hi tirar. Ca! no hem vist cap isard que canviï de direcció un cop se li ha tirat o se l'ha empaitat; van de dret en ell, et qual, veient tan bona proporció, es decideix a retratar-los, per veure si aconsegueix impressionar'ls en la placa, corrent; la distància encara li permetia fer aquestes maniobres i tirà tants clixés com tenia disponibles, amb l'esperança d'arreglar-los en un o altre. Però ho féu amb tal precipitació i esverament que dubtà d'haver pogut obtenir bones fotografies.

«—Molt bé, home, molt bé; —li diguérem— si haveu pogut retratar els isards corrent, tindrem el record més gran que podríem alcançar d'aquesta excursió. Valdria més això que matar-ne un».

«—No sé, no sé; —deia— en dubto molt.»

La colla anava reunint-se, quan veiem el guia capellà que anava baixant tot carregat. En portava un altre! L'havia ensopegat tan bé que la bala li entrà per l'espatlla sortint-li per sota el pit, de manera que degué morir a l'acte.

BOTEY, Josep *Excursió pirenenca: la cacera dels isarts*, 1915, p. 26-30.